

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/107/2018
Identifikačné číslo spisu: 1312206924
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1312206924.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. U., bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom v Bratislave, Kutlíkova 17, proti žalovanej O. U., bývajúcej v N. zastúpenej Advokátskou kanceláriou Čarnogurský ULC s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tvarožková 5, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Mag. Ján Čarnogurský, o zaplatenie 1.939,33 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10 C 51/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2017 sp.zn. 5Co/158/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 20. októbra 2016 č.k 10C/51/2012-186 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 1.939,33 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 1. júna 2012 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia voči žalovanej z dôvodu, že zhodnotil nehnuteľnosť, ktorej je podielovým spoluvlastníkom v podiele 5/6 a žalovaná v podiele 1/6. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal (§ 132 CSP), že vynaložené investície boli nevyhnutné. Teda nepreukázal, že by išlo o nevyhnutnú opravu alebo údržbu predmetnej nehnuteľnosti a predmetom žaloby nebolo vyporiadanie zaniknutého podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Jediným prípadom nevyhnutnej opravy, ktorý bol v spore preukázaný, bola oprava zámku poškodeného trestným činom. Z rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 7 T 162/2013-95 však vyplýva, že o povinnosti nahradiť škodu poškodenému žalobcovi bolo v tomto konaní rozhodnuté. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. júla 2017 sp.zn. 5Co158/2017na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav

veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a vec správne právne posúdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, lebo odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie vyslovil vo svojom rozhodnutí skutkové zistenia odporujúce zhodným vyjadreniam strán sporu. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP). Uviedol, že vykonal väčšinové rozhodnutie o nutnej údržbe spoločnej nehnuteľnosti, avšak súdy v ním iniciovanom spore podľa § 139 ods. 2 OZ riešili výlučne domnelé práva menšinovej spoluvlastníčky na ňou nikdy nepreukázané obmedzovanie výkonu jej vlastníckych práv. Takéhoto obmedzovania sa žalovaná nikdy nedovolala a citované tvrdenia používa len ako účelovú obštrukciu sporu v prípade, že je povolaná k zodpovednosti. Súdy priznali žalovanej právo posudzovať nutnosť údržby a právo určovať spôsob jej vykonania, odlišne od spôsobu, o ktorom vlastníci rozhodli väčšinovo. Týmto spôsobom podľa jeho názoru obišli zákon a prejednali nesúhlas menšinovej spoluvlastníčky s takým hospodárením so spoločnou vecou, ktoré určilo rozhodnutie spoluvlastníkov väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Preukázal pritom všetky zákonné požiadavky o potrebe nutnej údržby, o ktorých bola menšinová spoluvlastníčka informovaná.

4. Žalovaná navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa

vymedzi tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t.j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne : v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podania dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolanie žalobcu posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolacie dôvody, ktoré žalobca uplatnil, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

16. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj odôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Podľa právneho názoru vec prejednávajúceho senátu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného a nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že sudy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu vykonaných dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Žalobca v dovolaní namietal, že súdy oboch inštancií vec nesprávne právne posúdili a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Žalobca však neoznačil právnu otázku riešenú odvolacím súdom, od ktorej záviselo rozhodnutie v danej veci, pri riešení ktorej by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tiež neuviedol, aká právna otázka, ktorú riešil odvolací súd, je podľa jeho názoru rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré získala na jeho úkor tým, že vynaložil investície na nehnuteľnosť v ich podielovom spoluvlastníctve, a to vo výške zodpovedajúcej jej podielu 1/6. Súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobca nepreukázal žiadnu dohodu spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou (predmetnou nehnuteľnosťou v podielovom spoluvlastníctve strán), a to ani konkludentne a že by vynaložené investície boli nevyhnutnými investíciami. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje žalobca v dovolaní (1 Cdo 119/96) nerieši otázku, ktorá bola rozhodujúcou pre právne posúdenie v danej veci.

19. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol (§ 447 písm. c/, f/ CSP).

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.